

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΤΕΤΑΡΤΗ 14 ΟΧΤΩΒΡΗ 1998 ΑΡ. ΦΥΛ. 314 ΔΡΧ. 200

Β' γύρος δημοτικών εκλογών

ΟΧΙ ΣΤΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΛΑΛΙΩΤΗ-ΣΥΝ- ΨΕΥΤΟΚΚΕ-ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

Είναι πολύ δύσκολο να βγάλει κανείς ακριβή πολιτικά συμπεράσματα από τον πρώτο γύρο των δημοτικών και νομαρχιακών εκλογών.

Συνήθως οι αναλυτές σ' αυτό το γύρο βγάζουν συμπεράσματα ως προς τις ποσοτικές αλλαγές που συσχετίζονται στο καθένα από τα πολιτικά κόμματα. Υπολογίζουν δηλαδή πόσο αυξήθηκε ή πόσο μειώθηκε η ψηφοφορική βάση του κάθε κόμματος, πόσο δηλαδή αυξήθηκε ή μειώθηκε η δικιά του ξεχωριστή ισχύς. Αυτός ο υπολογισμός ωστόσο έχει όλο και λιγότερη σημασία. Εκείνο που επιδρά αποφασιστικά στις τελευταιές δημοκρατικές και νομαρχιακές αναμετρήσεις είναι το εύρος και το είδος των πολιτικών μετώπων που κάνει το κάθε κόμμα.

Αυτά τα μέτωπα είναι που αλλιάζουν τους πολιτικούς συσχετισμούς. Με ιδιαίτερη μάλιστα σαφήνεια και δύναμη εκδηλώνονται αυτά στο δεύτερο γύρο των δημοτικών αλλά και των νομαρχιακών εκλογών.

Εκεί τα πολιτικά μέτωπα ολοκληρώνονται και κατασταλάζουν σε νικηφόρες δημοκρατικές και νομαρχιακές πλειοψηφίες.

Πραγματικά αν εξετάσει κανείς από την άποψη των ψήφων που αντιστοιχούν σε κάθε κόμμα το συνολικό αποτέλεσμα της πρώτης Κυριακής δεν θα βρει καμιά σοβαρή μετατόπιση κομματικής προτίμησης. Αυτή η κομματική προτίμηση εκφράζεται βασικά στις νομαρχιακές και λιγότερο στις δημοτικές εκλογές. Σε έναν λοιπόν στατιστικό πίνακα της εταιρείας δημοσκοπήσεων ΑΛΚΟ, που εμφανίστηκε στον Αντένα το βράδυ της Δευτέρας αποκαλύφθηκε ότι στις 4 μεγαλύτερες νομαρχίες που εκπροσωπούν το μισό πληθυσμό της χώρας, το ΠΑΣΟΚ έπεσε μό-

λις γύρω στο 2,4%, η ΝΔ έχει ανέβει σε ένα ποσοστό 1,2% και οι υπόλοιποι “μικροί” έχουν μείνει περίπου σταθεροί. Δηλαδή, η γενική κομματική επιρροή των ξεχωριστών κομμάτων δεν έχει μεταβληθεί. Εκείνο που έχει αλλάξει δραματικά είναι, πρώτο, η εξαιρετική αποδυνάμωση της εσωτερικής πολιτικής συνοχής του ΠΑΣΟΚ και η άνοδος του φιλορώσου Καραμανλή στην ηγεσία της ΝΔ. Αυτή η νέα πραγματικότητα δίνει τη δυνατότητα στα τρία μικρά σοσιαλφασιστικά κόμματα, βασικά το ψευτοΚΚΕ, τον ΣΥΝ, και λιγότερο το στελεχικά αδύναμο

ΔΗΚΚΙ, να παίξουν έναν όλο και πιο αποφασιστικό ρόλο στο τελικό αποτέλεσμα σε κάθε νομαρχία και ιδιαίτερα σε κάθε Δήμο και συχνά να κατακτάνε μια εξουσία που στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο δεν τους αναλογεί. Μπορούμε να πούμε ότι οι δημοτικές εκλογές είναι ο δοκιμαστικός σωλήνας μέσα στον οποίο επιχειρούνται όλα τα νέα πολιτικά μίγματα, ενώ εκεί είναι ο χώρος μέσα στον οποίο αποκαλύπτεται στο φως η αληθινή πολιτική γραμμή του κάθε κόμματος.

Από την άποψη λοιπόν των πο-

λιτικών μετώπων ο πρώτος γύρος των δημοτικών και νομαρχιακών εκλογών δίνει μόνο μια προειδοποίηση για το τι θα επακολουθήσει στο δεύτερο. Στον πρώτο αυτό γύρο το ΠΑΣΟΚ χτυπήθηκε εκεί όπου έσπασαν τα μέτωπά του με τον ΣΥΝ σαν τιμωρία για το ότι το ΠΑΣΟΚ δεν υποτάχθηκε στον ΣΥΝ. Εκεί οι σοσιαλφασίστες έχουν προτιμήσει να δοθούν οι νομαρχίες και οι δήμοι στη ΝΔ παρά στο ΠΑΣΟΚ που τους αντιστέκεται. Τέτοιο σπάσιμο μετώπων ή νέα μέτωπα με τη ΝΔ στο νομαρχιακό επίπεδο υπάρχουν για το

ΠΑΣΟΚ στη Βοιωτία (που δούλεται από τους Λαλιώτη - Κατσιμπάρδη σε συνεργασία με τον ΣΥΝ), στα Δωδεκάνησα, στην Καστοριά, στην Κεφαλονιά (μέτωπο ΝΔ - ΣΥΝ), στη Λάρισα, στην Πιερία κ.λπ. Αντίστοιχες είναι οι αλλαγές που προκαλούν οι αλλαγές των μετώπων του σοσιαλφασισμού στους Δήμους.

Για παράδειγμα στη Ζάκυνθο ο ΣΥΝ πετάει έξω από τον β' γύρο τον πρώην δήμαρχο του ΠΑΣΟΚ που τον είχε στηρίξει τη β' τετρα-

συνέχεια στη σελ. 6

ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΟΥ ΣΥΝ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Σελίδα 6

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΣΤΗ Ζ' ΕΛΜΕ

Δεν πάει καιρός από τα απανωτά πραξικοπήματα και τη χρήση βίας που έκανε η ΟΛΜΕ στην προσπάθειά της να ματαιώσει το διαγωνισμό των αδιορίστων, και να που και τη νέα σχολική χρονιά επανέρχεται δριμύτερη.

Μην μπορώντας να καταπιεί τη συντριπτική ήττα της, τόσο από τους υποψήφιους που την ποδοπάτησαν πηγαίνοντας στο διαγωνισμό όσο και από τους καθηγητές που στη συντριπτική τους πλειοψηφία δεν απήργησαν τις ημέρες του διαγωνισμού, προσπαθεί να παραστήσει τη σκληρή σ' αυτούς που τόλμησαν με τη στάση τους να αποκαλύψουν το φασισμό της ηγεσίας αυτού του συνδικάτου.

Αλλά ας έλθουμε στα γεγονότα!

Οι καθηγητές της ΟΑΚΚΕ, υποστηρικτές πάντα της πιο πλατιάς δημοκρατίας, αφηφώντας τις απειλές και τους εκβιασμούς που εξαπέλυσαν τα εξωκοινοβουλευτικά τσιράκια της ΟΛΜΕ σε όσους θα στήριζαν το διαγωνισμό, πήγαν ως επιτηρητές. Ανάμεσά τους και σύντροφοι που ανήκουν στη Ζ' ΕΛΜΕ Αθήνας. Φυσικά, τις μέρες εκείνες του διαγωνισμού δέχτηκαν τη χυδαία επίθεση των πραξικοπηματιών, που, πέρα από κάθε δημοκρατική διαδικασία (χωρίς συνελεύσεις και χωρίς απόφαση του ίδιου του συνδικάτου), αποφάσισαν να βάλουν την εξωκοινοβουλευτική τους ουρά να κάνει θόρυβο για να ματαιώσει τις εξετάσεις. Η απόφαση για καταλήψεις, που πάρθηκε σε αίθουσα του Πολυτεχνείου εκείνες τις μέρες, ήταν η απελπισμένη κίνηση που έκανε η ΟΛΜΕ στα μουλωχτά (χωρίς να φαίνεται η ίδια) για να ματαιώσει το διαγωνισμό, έστω και την τελευταία στιγμή. Γι' αυτό τα μέτρα που πήρε είχαν πια χαρακτήρα στρατιωτικής επίθεσης (τάγματα εφόδου με πέτρες, ξύλα, εξευτελισμό των υποψηφίων κλπ.)

Αφρίζοντας από τη λύσσα τους στη θέα των συντρόφων που προσέρχονταν για επιτηρητές και μην μπορώντας να τους κάμψουν με άλλο τρόπο, χρησιμοποιώντας αισχρολογίες και "μαγκιά" επιπέδου πεζοδρομίου, απείλησαν ότι δε θα τους επιτρέψουν να ξαναπατήσουν το πόδι τους σε γε-

νικές συνελεύσεις των ΕΛΜΕ. Αργότερα προσπάθησαν να κρατήσουν το "λόγο" τους.

Η πρώτη γενική συνέλευση μετά τα γεγονότα έγινε στις 30-9-98. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι, παρόλο που ορίστηκε ως τακτική συνέλευση, για να πάρουν οι καθηγητές ελεύθερη μέρα από τη Διεύθυνση της Εκπαίδευσης, η προσέλευση ήταν απελπιστικά μικρή (100 άτομα σε σύνολο 1300 καθηγητών, σύμφωνα με τη δική τους ομολογία). Αυτό δείχνει, κατά τη γνώμη μας, ότι οι καθηγητές δε βλέπουν πια προοπτική μέσα από τις διαδικασίες και τις εισηγήσεις που κάνει η ΟΛΜΕ και της έχουν γυρίσει την πλάτη. Οι σύντροφοι προσήλθαν στη γενική συνέλευση και τα πράγματα εξελίχθηκαν όπως παρακάτω:

Μετά την ανάγνωση των εισηγήσεων της ΟΛΜΕ, που στην ουσία ήταν ένας απολογισμός των πεπραγμένων της προηγούμενης σχολικής χρονιάς, έγιναν διευκρινιστικές ερωτήσεις πάνω στις εισηγήσεις. Τότε ο σύντροφός μας, Π. Σοφτζόγλου έκανε διευκρινιστική ερώτηση σχετική με κάποιο σημείο της εισήγησης που έλεγε "να γίνει παύση της δράσης της Χρυσής Αυγής". Αυτό συνδεόταν με τα γεγονότα του χτυπήματος του Κουσουρή έξω από τα δικαστήρια. Ερώτησε, λοιπόν, ο σ. πώς εννοούσε η εισήγηση "την παύση της Χρυσής Αυγής". Μήπως έβαζε θέμα να βγει "εκτός νόμου" ή εννοούσε κάτι άλλο; Όμως δεν πρόλαβε να πάρει απάντηση από το προεδρείο και σηκώθηκε ο Καργόπουλος του ΑΣΚΕ, και έβαλε ζήτημα απαγόρευσης ερωτήσεων, αλλά και τοποθέτησης του σ. στην συνέλευση, με το σκεπτικό ότι συμμετείχε "στο διαγωνισμό της ντροπής, και μάλιστα εκούσια". Στο άκουσμα της πρωτόγνωρης αυτής πρότασης για αφαίρεση του λόγου οι περισσότεροι παρευρισκόμενοι αντέδρασαν αρνητικά βλέποντας το φασιστικό της χαρακτήρα, μερικοί μάλιστα αποχώρησαν εκνευρισμένοι.

Ο σ. παίρνοντας το λόγο επί της διαδικασίας έκανε την εξής τοποθέτηση:

"Να διαβαστεί το σημείο του καταστατικού που απαγορεύει το λόγο σε κάποιο μέλος της συνέλευσης. Εάν υπάρχει τέτοιο σημείο, θα πρέπει να εξηγηθεί και τις περιπτώσεις που γίνεται αυτό. Ε-

άν δεν υπάρχει τέτοιο σημείο, να καθίσει ο Καργόπουλος και οποιοσδήποτε άλλος ενοχλείται υπομονετικά και να τον ακούσει. Εάν η παρουσία του τους είναι ανυπόφορη, να βγουν έξω όσοι ενοχλούνται και, τέλος, εάν ο Καργόπουλος ή οποιοδήποτε άλλο μέλος της συνέλευσης θεωρεί ότι ο σ. δεν έχει ηθικό και νόμιμο δικαίωμα να μιλάει στη γ.σ., να βάλει ζήτημα διαγραφής του από το σωματείο σύμφωνα με όλα όσα προβλέπει το καταστατικό". Μετά απ' αυτό οι εκπρόσωποι παρατάξεων που πρόσκεινται στο Συνασπισμό, στο ψευτοΚΚΕ αλλά και ο ίδιος ο Καργόπουλος απέφυγαν να βάλουν ζήτημα διαγραφής. Γι' αυτό και σε τοποθέτηση του Καργόπουλου, επί της διαδικασίας πάντα, μήκη ηθικό ζήτημα της παρουσίας του σ. στις γ.σ. του κλάδου, αλλά και όλων όσων συμμετείχαν στο διαγωνισμό.

Όμως όταν εξαπολύσεις τα "σκυλιά" είναι δύσκολο να τα μαζέψεις. Αυτό έπαθε ο Συνασπισμός και τα τσιράκια του, όταν πήρε το μικρόφωνο ένα από τα "σκυλιά" του και γάβγιξε για διαγραφή "της ντροπής του κλάδου". Και τότε φάνηκε ότι δύσκολα θα μπορούσαν να πείσουν τους δημοκράτες καθηγητές για κάτι τέτοιο. Πολύ λίγοι παρευρισκόντουσαν εκείνη τη στιγμή στην αίθουσα, και ως επί το πλείστον ήταν καθηγητές που κινούνταν στη δική τους λογική ή στο δικό τους χώρο. Μολαταύτα, μια διαγραφή τέτοιου είδους δεν μπορούσαν να τη χωνέψουν ούτε αυτοί, γι' αυτό και κάνα δυο βρήκαν το θάρρος να εξεγερθούν, αν και δεν ήταν άνθρωποι που ενέκριναν το διαγωνισμό σαν τέτοιον ούτε και τη συμμετοχή των καθηγητών επιτηρητών σ' αυτόν. Θεωρούσαν, λοιπόν, απαράδεκτα τα όσα λεγόντουσαν εκεί μέσα εκείνη τη στιγμή περί διαγραφής. Το "γκάλοπ", λοιπόν, έδειξε ότι δεν ήταν ώριμη η στιγμή να βάλουν κάτι τέτοιο. Μάζεψαν "το σκυλί" τους και επιφυλάχθηκαν να βάλουν το ζήτημα σε άλλη στιγμή που θα συνεδρίαζαν επί τούτου. Οι καθηγητές της ΟΑΚΚΕ, πάντως, έχουν την υπομονή να τους... περιμένουν.

Χαρακτηριστική ήταν η ομιλία του συντρόφου στο τέλος της συνέλευσης, όταν τους ανάγκασε να ακούσουν τις "βρομιές" τους. (Οι πιο πειθαρχημένοι κοιμματικά απ' αυτούς έμειναν να την παρακο-

λουθήσουν, κάνα -δυο "σκυλιά" όμως, χάριν εντυπώσεων, αποχώρησαν προκλητικά από την αίθουσα). Ανάμεσα σ' άλλα είπε: "Αν είναι επιβεβλημένο από τις δημοκρατικές διαδικασίες του σωματείου να διαγραφούν όσοι δεν πειθάρχησαν στην πρόσκληση της ΟΛΜΕ -γιατί περί πρόσκλησης πρόκειται και όχι περί απόφασης- να μην πάνε επιτηρητές στο διαγωνισμό, τότε τι πρέπει να επιβληθεί σ' αυτούς, που έξω από κάθε δημοκρατική διαδικασία, χωρίς αποφάσεις συνελεύσεων, χωρίς καν απόφαση του ίδιου του δ.σ. της ΟΛΜΕ και της συνέλευσης των προέδρων, μαζεύτηκαν στο Πολυτεχνείο (Εξάρχεια και σια) για να περιφρουρήσουν τον αγώνα, λέει, των αδιορίστων καθηγητών και να προβούν σε καταλήψεις των εξεταστικών κέντρων; Τι πρέπει να επιβληθεί σ' αυτούς που πετροβόλησαν, ξέσκισαν, ταπείνωσαν, εξευτέλισαν αδιορίστους καθηγητές έξω από τα εξεταστικά κέντρα; Τι πρέπει να επιβληθεί σ' αυτούς που αντί για πολιτική επιχειρηματολογία και εν ονόματι της "αξιοπρέπειας του καθηγητή" χρησιμοποίησαν λούμπεν συνθηματολογία και χυδαίες βρισιές σαν κι αυτές που δέχτηκα εγώ και άλλοι σύντροφοι ή συνάδελφοί μου επιτηρητές έξω από τα εξεταστικά κέντρα;

Αν η πραγματική τους πρόθεση ήταν να τιμωρήσουν εκείνους που "παραβίασαν" την απόφαση της γ.σ. των προέδρων, τότε θα έπρεπε, αν ήταν τίμιοι και δίκαιοι, να βάλουν ταυτόχρονα το ίδιο ζήτημα και για όσους "παραβίασαν" και το άλλο σκέλος της εν λόγω απόφασης, όσους δηλαδή δεν έκαναν την απεργία. Δηλαδή τη συντριπτική πλειοψηφία του κλάδου! Κάτι βέβαια αδύνατο. Γι' αυτό προτίμησαν αυτή την επιλεκτική "τιμωρία" σ' αυτούς που τολμούν ακόμη και τους ορθώνουν το ανάστημά τους, προστατεύοντας ουσιαστικά όλο τον κλάδο από τις προβοκάτσιες στις οποίες τον εκθέτουν οι σοσιαλφασίστες. Η πρόταση αφαίρεσης του λόγου στην ουσία θέλει να λειτουργήσει εκφοβιστικά για όλους τους καθηγητές, μην τυχόν και εναντιωθούν ποτέ στις διαταγές του σοσιαλφασισμού.

Στην ουσία δεν έγινε καμιά "παραβίαση" καμιάς απόφασης. Γιατί αυτήν την "απόφαση" την

κουρέλιασαν στην πράξη οι 46.500 υποψήφιοι με την κατάθεση των αιτήσεων.

Ήξερε όμως η ηγεσία της ΟΛΜΕ γιατί έβαζε την εξωκοινοβουλευτική της ουρά μπροστά σ' αυτήν την υπόθεση; Αν νικούσαν θα έδρεπαν τις δάφνες, αν έχαναν θα τους φόρτωναν τη ρετινιά. Μετά απ' όλ' αυτά εγώ το μόνο που έχω να πω είναι ότι η Ιστορία κάτι τέτοια φαινόμενα τα έχει ονομάσει με μια μόνο λέξη: "φασισμός". Αν είναι να επικρατήσει ο φασισμός σ' αυτό το συνδικάτο, δε νομίζω ότι έχει πια θέση κανένας από τους δημοκράτες καθηγητές σ' αυτό".

Μετά απ' αυτή την ομιλία, τα κεφάλια έσκυψαν!

Η πορεία της πολιτικής ζωής του τόπου θα δείξει τι "μέλλει γενέσθαι" με την ηγεσία της ΟΛΜΕ, την ήδη καταδικασμένη στη συνείδηση της συντριπτικής πλειοψηφίας του κλάδου, και όσους της αντιστέκονται!

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείτε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος

Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Θ. 8371

Τ.Κ. 100 10 Αθήνα

Τηλ.-Φαξ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 5.000

Εξαμηνιαία: 2.500

ΚΟΣΟΒΟ:

Ο ΜΙΛΟΣΕΒΙΤΣ ΥΠΟΚΥΠΤΕΙ ΚΑΙ Η ΡΩΣΙΑ ΒΑΖΕΙ ΠΟΔΙ ΚΑΙ ΣΤΟ ΚΟΣΟΒΟ

Το άρθρο αυτό γράφεται το πρωί της Τρίτης 13 του Οκτώβρη. Μέχρι αυτή τη στιγμή δεν είναι γνωστές οι λεπτομέρειες γύρω από τα αποτελέσματα των διαπραγματεύσεων Χόλμπρουκ - Μιλόσεβιτς. Υπάρχουν ωστόσο δύο στοιχεία. Το ένα είναι ότι ο Χόλμπρουκ πήγε στις Βρυξέλλες να ενημερώσει το ΝΑΤΟ ότι υπάρχει κάποια εξέλιξη στη στάση του Μιλόσεβιτς και το δεύτερο είναι ότι η Ρωσία κάλεσε το ΝΑΤΟ να σταματήσει την προετοιμασία για επίθεση απειλώντας στην αντίθετη περίπτωση με ρήξη στις ρωσονατοϊκές σχέσεις.

Από αυτά τα στοιχεία μπορούμε να διακινδυνεύσουμε την υπόθεση ότι ο Μιλόσεβιτς υπέκυψε στο βασικό όρο που του έβαζε η ρώσικη διπλωματία προκειμένου αυτή να σταματήσει τη νατοϊκή πολεμική μηχανή. Ο όρος αυτός ήταν η αποδοχή στρατού από Ρώσους και Αμερικανούς που θα εγκαθίσταντο στο Κόσοβο και θα "επιτηρούσαν" τη συμφωνία ειρήνης. Εννοείται ότι τον όρο αυτό δεν τον έθεταν οι ίδιοι οι Ρώσοι στο Μιλόσεβιτς αλλά... οι Αμερικάνοι, εν προκειμένω ο Χόλμπρουκ.

Η Ρωσία εμφανίζεται, όπως έχουμε πει πολλές φορές, σαν φίλος των θυμάτων της. Η Ρωσία ακολουθεί στη Σερβία την ίδια ταχτική που ακολουθεί και στο Ιράκ. Αφήνει τη Δύση να ασκεί τις πιέσεις, δηλαδή τις αφήνει το ρόλο του κακού, και η ίδια, παριστάνοντας τον προστάτη, καταβροχθίζει τον προστατευόμενο.

Στην περίπτωση του Κόσοβο η Ρωσία έπαιξε αυτό το παιχνίδι με αριστουργηματικό τρόπο μέσα στο δεύτερο πενήμηρο του Οκτώβρη.

Στις πρώτες μέρες του Οκτώβρη η Ρωσία εμφανίστηκε λυσοαλέα αντίθετη σε κάθε νατοϊκή στρατιωτική επίθεση στη Σερβία και μιλούσε για ειρηνική επίλυση του προβλήματος (και μαζί της το αιώνιο τσιράκι της ρώσικης διπλωματίας στα Βαλκάνια, η Ελλάδα). Απειλούσε μάλιστα ότι σε περίπτωση επίθεσης θα ξανάρχιζε ο ψυχρός πόλεμος. Ταυτόχρονα απαιτούσε την απόφαση για την επίθεση να την πάρει το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, όπου η ίδια έχει δικαίωμα βέτο.

Ξαφνικά όμως μετά τις 6 του Οκτώβρη η Ρωσία σταμάτησε να διαμαρτύρεται.

Έπαψε να απαιτεί έγκριση της επίθεσης από τον ΟΗΕ και όχι μόνο εκεί δεν έβαλε βέτο, αλλά ούτε καν στην ομάδα επαφής (ΗΠΑ, Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, Ρωσία) που αποφάσισε στις 8 του Οκτώβρη στρατιωτική επίθεση στη Σερβία. Στα λόγια διαφρονούσε, αλλά στην πράξη άφηνε τους δυτικούς να προχωράνε. Ήταν σαφές ότι σ' αυτό το διάστημα ήθελε να τρομοκρατηθεί ο Μιλόσεβιτς και να υποχωρήσει σε κάποιο καίριο σημείο. Το που έπρεπε να υποχωρήσει διέπρεψε στον διεθνή τύπο στις 9 του Οκτώβρη. Ήταν το ζήτημα που προαναφέραμε. Ο Μιλόσεβιτς δεν δεχόταν ένοπλη διεθνή παρουσία στο Κόσοβο, όπως την ζητούσε ο Χόλμπρουκ.

Προηγούμενα η Μόσχα είχε καταφέρει να περάσει στην ομάδα επαφής και στο ΝΑΤΟ σαν ειρηνευτικό όρο και την παρουσία ρώσικων (και όχι μόνο δυτικών) στρατιωτικών δυνάμεων στο Κόσοβο.

Όσο λοιπόν ο Μιλόσεβιτς αντιστε-

κόταν στον Χόλμπρουκ, και δεν δεχόταν κανένα ξένο στρατό στο Κόσοβο (εφημερίδα "Εξουσία" 10 Οκτώβρη), η Ρωσία δεν αντιδρούσε ενάντια σε μια στρατιωτική επίθεση του ΝΑΤΟ στο Κόσοβο, καθόλου. Είχε κυριολεκτικά μουγκαθεί.

Όσπου ξαφνικά ο σέρβος αυτός τραμπούκος έβγαλε το άσπρο μαντήλι της συνθηκολόγησης. Σύμφωνα με την εφημερίδα Καθημερινή στις 13 Οκτώβρη ο Μιλόσεβιτς δέχτηκε την παρουσία 1500 ρώσων και αμερικανών στρατιωτών στο Κόσοβο, αλλά "ελαφρά" οπλισμένον. Τις άλλες δευτερεύουσες υποχωρήσεις ήδη τις είχε κάνει. (Αποδοχή μικτής αστυνομίας με αλβανούς στο Κόσοβο, απόσυρση των σέρβικων στρατιωτικών δυνάμεων που είχαν εγκατασταθεί εκεί τους τελευταίους μήνες, προσωρινό καθεστώς αυτονομίας του Κόσοβο, επιστροφή προσφύγων).

Τότε ακριβώς είναι που ο Χόλμπρουκ διέκοψε τις συζητήσεις και πήγε στις Βρυξέλλες να σταματήσει το ΝΑΤΟ, ενώ η Μόσχα άρχισε πάλη να κραυγάζει ότι αν το ΝΑΤΟ χτυπήσει θα έχουμε ρήξη Ρωσίας - Δύσης. Ως γνωστό όταν η Ρωσία φωνάζει κανένα ΝΑΤΟ δεν χτυπάει τα τελευταία 10 χρόνια.

Αν λοιπόν αυτές οι πρώτες πληροφορίες για τις υποχωρήσεις του Μιλόσεβιτς επαληθευτούν, τότε η Ρωσία πήρε ότι ήθελε. Μάλιστα εκτός από την παρουσία των στρατιωτών της στο Κόσοβο, εξασφαλίζει ότι την πολιτική ευθύνη των στρατιωτικών δυνάμεων Ρωσίας - ΝΑΤΟ θα έχει η ΟΑΣΕ, δηλαδή εκείνο το διεθνές πολιτικό όργανο στο οποίο τον ηγεμονικό ρόλο παίζει η Ρωσία. Τον έλεγχο της ΟΑΣΕ στη διαδικασία αυτή τον απαίτησε ο ίδιος ο Μιλόσεβιτς, νομιζοντας προφανώς ότι μέσω της ρώσικης στρατιωτικής προστασίας θα αντιμετωπίσει τουλάχιστον καλύτερα τους νατοϊκούς.

Πραγματικά αυτοί οι μικροί βαλκάνιοι τραμπούκοι είναι το άκρον άωτον της θρασυδειλίας και της αχρηστίας. Εξαφανίζουν και βασανίζουν τους μικρούς γείτονές τους και υποκύπτουν στους δυνατούς διεθνείς

δυνάστες. Οι σέρβιοι σοσιαλφασίστες αρνούμενοι να διδαχθούν το παραμικρό, αφού δέχτηκαν την εγκατάσταση των ρωσο-νατοϊκών στρατευμάτων στη σερβοκρατούμενη Βοσνία, δέχονται τώρα την εγκατάσταση αυτών των στρατευμάτων και στο ίδιο τους το έδαφος, ή αλλιώς στο "λίκνο" του έθνους τους, όπως ονομάζουν το Κόσοβο.

Να λοιπόν ποιος είναι ο ρόλος αυτών των χαμένων μικροσοβινιστών των Βαλκανίων. Να εγκαθιστούν τις υπερδυνάμεις και βασικά την προστασία όλων των τραμπούκων της γης, τη ρώσικη νεοχιτλερική υπερδύναμη, στην καρδιά των Βαλκανίων.

Πραγματικά η κρίση στο Κόσοβο, που ιστορικά την κινεί ο αλβανικός σοβινισμός και την αξιοποιεί ο σέρβικος, αποδείχτηκε για το Κρεμλίνο καθαρό χρυσάφι.

Αυτοί οι μεγαλύτεροι διεθνείς προβοκάτορες πέτυχαν, παίζοντας πάντα σε δύο ταμπλώ, το ταμπλώ του αλβανικού σοβινισμού (Απελευθερωτικός στρατός του Κόσοβο) και του σέρβικου σοβινισμού (Ντράσκοβιτς, Τσόσιτς), του ταμπλώ του ΝΑΤΟ και του αντινατοϊσμού να προελαύνουν ασταμάτητα κερδίζοντας τη μια μετά την άλλη τις πολιτικοστρατιωτικές θέσεις.

Εννοείται ότι αυτά τα κατορθώματα θα ήταν αδύνατα δίχως τη στρατηγική επιτυχία του Κρεμλίνου να διαθέτει ένα αφοσιωμένο και γεμάτο αυταπάρνηση φίλο στην ηγεσία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, τον βρώμικο Μπιλ Κλίντον.

Θα παρακολούθησε κανείς πόσο έντονα αυτός τις τελευταίες ημέρες κραυγάζε υπέρ του πολέμου - μόλις σταμάτησε να κραυγάζει εναντίον του Μόσχα - ώστε να αισθάνεται στο έπακρο απειλημένος και να πανικοβάλεται ο Μιλόσεβιτς. Μόλις αυτός υποχωρήσει στις ρώσικες αξιώσεις, ο Κλίντον θα σταματήσει να απειλεί.

Το παιχνίδι έπιασε στο Ιράκ. Το ίδιο πιθανότατα θα γίνει τώρα και στο Κόσοβο.

Το Κόσοβο, όπως κάθε άλλο αντικείμενο διπλού σοβινιστικού πάθους και σοβινιστικής καταπίεσης, δεν θα ανήκει από δω και μπρος ούτε στη Σερβία, ούτε στην Αλβανία, ούτε βέβαια στην τυφλωμένη Ευρώπη, ούτε και την παρακμασμένη Αμερική. Ότι είναι άρρωστο από δω και μπρος θα ανήκει στη Ρωσία.

Όποιος ζητάει διεθνή επέμβαση καλεί σε επέμβαση τους τσάρους του Κρεμλίνου. Ο Μιλόσεβιτς σύντομα θα νιώσει πάνω στο κεφάλι του τι σημαίνει αυτό.

Αλλά αυτό το υποκείμενο αξίζει να πληρώσει. Όμως τι φταίνει οι λαοί των Βαλκανίων να συμμετέχουν σ' αυτή την ανόμαλη εξέλιξη; Ειδικά το Κόσοβο θα εξελιχθεί σε μια ατέλειωτη ρουφήχτρα που θα οδηγεί όλους τους βαλκανικούς εθνικισμούς στο στόμα της Μόσχας. Ο μόνος πα-

ράγοντας που θα μπορούσε να σταματήσει μια τέτοια εξέλιξη είναι ένα δημοκρατικό κίνημα στις βαλκανικές χώρες. Ένα τέτοιο κίνημα θα έπρεπε να έχει στο γιουγκοσλαβικό δύο θέσεις αρχής:

Η μία θα ήταν η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΒΟΣΝΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΕΡΒΙΚΟ ΖΥΓΟ και η άλλη ΚΑΜΜΙΑ ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΣΤΟ ΚΟΣΟΒΟ ή αλλιώς ότι ΤΟ ΚΟΣΟΒΟ ΕΙΝΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ.

Όποιος θέλει δημοκρατικά δικαιώματα των Αλβανών στο Κόσοβο πρέπει να θέλει πάνω απ' όλα την ήττα

του σέρβικου σοβινισμού στη Βοσνία και ύστερα την ήττα του αλβανικού σοβινισμού στο Κόσοβο. Σήμερα η παγκόσμια αντίδραση και οι αλβανοί σοβινιστές κάνουν το ακριβώς αντίθετο: Αφήνουν τη Βοσνία στα νύχια της Σερβίας και επιβάλουν εξωτερική επέμβαση στο Κόσοβο υπέρ του αλβανικού σοβινισμού.

Η Ρωσία συμπυκνώνει και τις δύο αυτές αχρειότητες με τον πιο ακραίο τρόπο. Είναι αυτή που δεν επιτρέπει τη λύση του βοσνιακού και είναι αυτή που θέλει την διαιώνιση της διεθνούς - βασικά της δικιάς της - εξωτερικής επέμβασης στο Κόσοβο.

Ναζιστικό δράσος

Στις 5 Οκτώβρη δημοσιεύτηκε στον Τύπο επιστολή του καταζητούμενου ναζιστή δολοφόνου Α. Ανδρουτσόπουλου προς την ανακρίτρια για την υπόθεση Κουσουρή. Ανάμεσα στ' άλλα, ο υπαρχηγός της "Χρ. Αυγής" γράφει: *"Εκπληκτος παρακολούθησα το παραλήρημα ορισμένων εντύπων και ραδιοτηλεοπτικών σταθμών, τα οποία πριν από τα θύματα με βάπτισαν ένοχο. Επειδή το κλίμα, που για δικές τους σκοπιμότητες διαμόρφωσαν, δεν μου παρέχει τις εγγυήσεις που πρέπει να έχει κάθε κατηγορούμενος πολίτης για δίκαια και σύννομη αντιμετώπιση, παρά την εκτίμησή που έχω στην έννοια της Δικαιοσύνης, αρνούμενος με αγανάκτηση τις κατηγορίες, σας βεβαιώνω ότι θα εμφανισθώ ενώπιον των δικαστικών αρχών, να αποδείξω την αθωότητά μου, όταν θα είναι δυνατόν να κριθούν οι πράξεις, και όχι οι ιδέες μου. Όταν θα με κρίνουν έντιμοι δικασταί, και δεν θα με προδικάζουν πουλημένοι και στρατευμένοι κονδυλοφόροι".*

Με δυο λόγια ο Ανδρουτσόπουλος δεν παρουσιάζεται στο δικαστήριο γιατί το δημοκρατικό κομμάτι της αστικής τάξης σήμερα στην εξουσία είναι αντίθετο με τις ναζιστικές ιδέες του. Για να εμφανιστεί βάζει σαν όρο να υπάρξει ένα πολιτικό καθεστώς φιλικό προς τις ιδέες του, δηλ. φιλοναζιστικό, φιλοχρυσουγιτίτικο, οπότε θα τον αθωώσει και για τις εγκληματικές πράξεις του. Αυτό είναι το σκεπτικό του. Πρόκειται για τη στάση ενός ναζιστή, που ενώ παριστάνει τον "ήρωα επαναστάτη, θύμα του συστήματος", στην πραγματικότητα είναι ένας θρασύδειλος δολοφόνος. Γιατί η δίωξη δεν ασκείται ενάντια στις ιδέες του, αλλά στις πράξεις του, ενάντια στη δολοφονική επίθεση που έκανε στον Κουσουρή, γεγονός που αναγνωρίστηκε από αυτόπτες μάρτυρες στις 19 Ιούνη, και μετά από τα θύματα στις 21 Ιούνη. Είναι ακριβώς αυτή η στάση των θυμάτων, και συγκεκριμένα του πολιτικού τους εκφραστή, του ΝΑΡ, που δίνει χώρο στη "Χρ. Αυγή" να παριστάνει την πολιτικά διωκόμενη οργάνωση με τους "κατατρεγμένους εθνικιστές".

Αυτή η πολιτική συμπεριφορά βρίσκει την εξήγηση της στην κοινή πολιτική γραμμή ΝΑΡ-ναζιστών, και στη διακηρυγμένη, εδώ και καιρό, θέση του ΝΑΡ ενάντια στα "αντιχρυσουγιτίτικα - εκσυγχρονιστικά μέτωπα", όπως και στην απουσία του από την αντιναζιστική συγκέντρωση της Πρωτομαγιάς 1998. Ένα δημοκρατικό κόμμα θα καλούσε τον λαό σε επαγρύπνηση, σε κινητοποίηση ενάντια στους ναζιστές, και θα έβαζε αυτό το ζήτημα στην πρώτη γραμμή. Δεν θα περίμενε την αστυνομία, και τον Ανδρουτσόπουλο, αλλά θα κατέθετε μήνυση για ηθική αυτοσυγκράτηση, ενάντια σ' ολόκληρη την ηγεσία της "Χρ. Αυγής", και στον ίδιο τον Ν. Γ. Μιχαλολιάκο που καλύπτουν απόλυτα τον "συναγωνιστή" τους. Έτσι θα αποκάλυπτε τους ναζιστές, οδηγώντας τους μπροστά στο εδώλιο του κατηγορούμενου, δηλ. μπροστά στο λαό.

ΠΕΡΑΜΑ:

Η εκλογική μάχη της "ΛΑΪΚΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ" και η επίθεση του Λαλιώτη

Οι δημοτικές εκλογές στο Πέραμα έδειξαν με τον καλύτερο τρόπο τα πραγματικά πολιτικά μέτωπα που συγκρούονται σήμερα στη χώρα. Έχουμε ξαναγράψει πως το ρωσόδουλο μέτωπο των Λαλιώτη-Κόκκαλη έχει σαν κεντρικό στόχο σε αυτή τη φάση το χτύπημα της βιομηχανίας του Πειραιά και μέσα από αυτό την εξασφάλιση του ελέγχου της πόλης. Κέντρο αυτού του μετώπου είναι το ψευτοΚΚΕ το οποίο στον Πειραιά τον μόνο Δήμο που ελέγχει απευθείας είναι το Πέραμα με τον Πατσιλινάκο.

Αυτό έχει μία τεράστια πολιτική σημασία ακριβώς γιατί στο Πέραμα βρίσκεται το κέντρο της βιομηχανίας του Πειραιά, η ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη.

Έτσι λοιπόν για τις ρωσόδουλες δυνάμεις, έπρεπε με κάθε τρόπο να χτυπηθεί το δημοκρατικό μέτωπο που χτίστηκε γύρω από την ΛΑΪΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ και τον υποψήφιο Δήμαρχο Ν. Νικολαΐδη, ένα μέτωπο που με τη συμμετοχή και τη δράση της ΟΑΚΚΕ είχε πάρει τα πιο προωθημένα δημοκρατικά χαρακτηριστικά.

Ο Συνδυασμός αυτός ήταν ο μόνος μέσα στον Πειραιά που ανέντροπε συνολικά την ψευτο-οικολογία και τον αντιευρωπαϊσμό, που πρόβαλλε μια γραμμική βιομηχανικού Πειραιά, μέσα από μια ανάπτυξη στα πλαίσια της Ενωμένης Ευρώπης. Κάτι τέτοιο ιδιαίτερα για την Ζώνη, ήταν μια καταμέτωπο επίθεση στις δυνάμεις του μπλοκ της καταστροφής, μια στάση που στο πολιτικό επίπεδο είχε πάρει την μορφή του ενιαίου μετώπου ενάντια στο ψευτοΚΚΕ και τον δήμαρχό του Πατσιλινάκο.

Έπρεπε λοιπόν για το ρωσόδουλο μέτωπο με κάθε τρόπο ο συνδυασμός αυτός να συντριβεί εκλογικά αλλά και να τελειώσει κάθε δράση του στην συνέχεια.

Η επίθεση δόθηκε με τον πιο λυσασμένο τρόπο από τις δυνάμεις του μαύρου μετώπου μέσα στο ΠΑΣΟΚ με επικεφαλής τον Λαλιώτη, σε δύο επίπεδα, ένα προεκλογικά και ένα μετά στον δεύτερο γύρο.

Η ΠΡΟΕΚΚΛΟΓΙΚΗ ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΗ

Η Λαλιωτική κλίκα χτύπησε την ΛΑΪΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ με τις παρακάτω μεθόδους:

-Χρησιμοποίησε ένα τυχοδιωκτικό στοιχείο που ήταν στο γραφείο του Σημίτη, που ονομάζεται Σουκαράς για να στήσει έναν διασπαστικό συνδυασμό. Ο συνδυασμός αυτός πήρε ένα ποσοστό 8,2%, ένα ποσοστό που στέρησε ουσιαστικά την συμμετοχή της ΛΑΪΚΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ στον δεύτερο γύρο. Απέναντι σε αυτόν τον συνδυασμό η Λαλιωτική κλίκα ποτέ δεν ξεκαθάρισε τη θέση της με έναν ανοιχτό τρόπο. Ο Σουκαράς, λόγω της προηγούμενης ιδιότητάς του, εμφανιζόταν σαν επίσημος υποψήφιος του ΠΑΣΟΚ. Η ΛΑΪΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ απαιτούσε από τον Λαλιώτη και τους άλλους βουλευτές της Β' Πειραιά να τοποθετηθούν δημόσια υπέρ της υποψηφιότητας Νικολαΐδη.

Η υποστήριξη αυτή ποτέ δεν δόθηκε ανοιχτά. Μόνο τις τελευταίες μέρες και κάτω από την πίεση του Συνδυασμού, ο Λαλιώτης και οι άλλοι βουλευτές έδωσαν ένα χαρτί υποστήριξης το οποίο όμως δεν ήταν για ανοιχτή χρήση και όπως είπαν θα το έδειχνε ο Συνδυασμός προσωπικά σε όποιον το...ζήτησε!!!

- Ο ίδιος ο Λαλιώτης υποστήριξε ανοιχτά τον Πατσιλινάκο, όταν στην μόνη εκδήλωση που βρέθηκε στο Πέραμα ήταν σε προεκλογική εκδήλωση-συναυλία του Πατσιλινάκου προς τιμήν του Θεοδωράκη.

Παράλληλα λίγους μήνες πριν τις εκλογές διέθεσε χρήματα από το ΥΠΕΧΩΔΕ για έργα βιτρίνας στο Πέραμα, τα οποία άφησε να παρουσιαστούν σαν έργα του Πατσιλινάκου και να του δώσει έτσι μια δύναμη στην προεκλογική του προπαγάνδα.

-Χρησιμοποίησε την Τ.Ο. του ΠΑΣΟΚ για να σαμποτάρει τον Συνδυασμό με δύο τρόπους. Από τη μια με τη μη συμμετοχή της στην προεκλογική πάλη και από την άλλη με ανθρώπους της που μπήκαν μέσα στον συνδυασμό για να τον υπονομεύσουν, φθάνοντας στο σημείο να υποστηρίζουν τον Πατσιλινάκο και τον Σουκαρά.

- Χτύπησε το μέτωπο με την ΟΑΚΚΕ με δύο τρόπους. Από την μία με προσωπικές του πιέσεις προσπάθησε να βγάλει την Οργάνωση έξω από τον Συνδυασμό, ενώ από την άλλη χτύπησε το μέτωπο του ΕΡΓΑΣ με την ΠΑΣΚΕ μέσα στη Ζώνη. Και αν στο πρώτο ζήτημα δεν

μπόρεσε να κάνει τίποτα, μπόρεσε όμως να χτυπήσει το μέτωπο στη Ζώνη, όπου η ΠΑΣΚΕ όλο το διάστημα της προεκλογικής πάλης δεν εμφανίστηκε ούτε μία φορά. Και αυτό την στιγμή που οι δυνάμεις του ΕΡΓΑΣ έδιναν μια τρομακτική πολιτική μάχη υπέρ του Συνδυασμού, μια μάχη που σε μεγάλο βαθμό θα έκρινε τη μάχη των εκλογών στο Συνδικάτο Μετάλλου που θα γίνουν στο αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες και στο βαθμό που ο ίδιος ο Συνδυασμός δεν είχε με απόλυτη σαφήνεια ξεκαθαρίσει τους εχθρούς του, και κυρίως τον Λαλιώτη, δεν μπορούσε να νικήσει. Όμως το ποσοστό του 20,4% που συγκέντρωσε είναι ένα σημαντικό ποσοστό που δείχνει την απήχηση του δημοκρατικού μετώπου στη βάση. Το ζήτημα είναι να μπορέσει η ίδια η ΛΑΪΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ να κρατήσει την οργάνωσή της, να αποκαλύψει τους ανοιχτούς και τους κρυφούς εχθρούς της και να στηριχτεί σε αυτόν τον λαό που θέλει την δημοκρατία και την πρόοδο.

Όμως αυτό το ζήτημα έχει να κάνει με τις εξελίξεις και την πάλη αμέσως μετά τις πρώτες εκλογές.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΓΥΡΟΣ

Αμέσως μετά τις εκλογές φάνηκαν τα πράγματα πεντακάθαρα. Η Λαλιωτική κλίκα χρησιμοποιώντας κάθε τρόπο προσπάθησε να αποσπάσει από τη ΛΑΪΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ, την ψήφιση του Πατσιλινάκου στον β' γύρο. Για να το πετύχει αυτό πρόβαλλε την απόφαση του ΠΑΣΟΚ για ψήφιση των "μη συντηρητικών δυνάμεων", ενώ προσπάθησε να βάλει τον Συνδυασμό στη λογική των ανταλλαγμάτων με τον δήμο του Κερατσινίου. Να υποστηρίξει δηλαδή ο συνδυασμός τον Πατσιλινάκο στο Πέραμα, για να υποστηρίξει ο συνδυασμός του ψευτοΚΚΕ στο Κερατσίνι τον συνδυασμό του ΠΑΣΟΚ. Όμως κάτι τέτοιο δεν θα γίνονταν με ανοιχτή υποστήριξη του ψευτοΚΚΕ, αλλά μέσα από... τους δημοτικούς συμβούλους, μιας και το ψευτοΚΚΕ σε κεντρικό επίπεδο είχε δεσμευτεί για καταδίκη των κυβερνητικών συνδυασμών!

Η ΛΑΪΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ και ο ίδιος ο υποψήφιος δήμαρχος Νικο-

λαΐδης άντεξαν σε αυτή την πίεση και με τον πιο περήφανο τρόπο πέταξαν έξω από την αίθουσα της συνεδρίασης τον απεσταλμένο του Λαλιώτη, τον γνωστό Σαλελέ που μαζί με την κουστωδία του ήρθε να κάνει την πρόταση.

Η ΛΑΪΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ μέσα σε ένα κλίμα ενότητας αποφάσισε καταρχήν να υποστηρίξει στο δεύτερο γύρο τον υποψήφιο της Ν.Δ Λαγουδάκο, εξουσιοδοτώντας μια επιτροπή να διαπραγματευτεί μαζί του ζητήματα που περιφρουρούσαν την αυτονομία του συνδυασμού, αλλά και μια θετική πορεία για το λαό στο βαθμό που ο Λαγουδάκος έπαιρνε τη Δημαρχία.

Η απόφαση αυτή ήταν μια πρωτοπόρα απόφαση συνεπής στη δημοκρατική πάλη, γιατί αναγνώριζε σαν τον κύριο σήμερα εχθρό της δημοκρατίας τον σοσιαλφασισμό.

Όμως η Λαλιωτική κλίκα δεν σταμάτησε εδώ τις πιέσεις και την ανοιχτή της επίθεση. Στέλνει έναν από τους τρεις δημοτικούς συμβούλους που εκλέχτηκαν να υποστηρίξει ανοιχτά τον Πατσιλινάκο, ενώ η Τ.Ο. του ΠΑΣΟΚ με τον γραμματέα της αποχωρεί από τον Συνδυασμό και δηλώνει ανοιχτά την υποστήριξη στον Πατσιλινάκο.

Η ταχτική τώρα της Λαλιωτικής κλίκας είναι να εμποδίσει την ΛΑΪΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ να υλοποιήσει την απόφασή της για ψήφιση του Λαγουδάκου, και να την οδηγήσει στην διάλυση. Απειλεί πως σε αντίθετη περίπτωση θα αναγκάσει όλα τα μέλη του ΠΑΣΟΚ που ήταν υποψήφιοι στον συνδυασμό να δηλώσουν την υποστηριξή τους στον Πατσιλινάκο, δρόμο που ήδη έχει ανοίξει με τον έναν που εκλέχτηκε.

Σε μια θυελλώδη συνεδρίαση του Συνδυασμού και η νέα αυτή επίθεση ανατρέπεται.

Έχει όμως τραυματιστεί σε ένα βαθμό η αποφασιστικότητα της ΛΑΪΚΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ να συμμετάσχει σε ανοιχτή κοινή πάλη με τον συνδυασμό του Λαγουδάκου ενάντια στο σοσιαλφασισμό.

Ο Συνδυασμός αποφασίζει ωστόσο να βγάλει ανακοίνωση καταδίκης του Πατσιλινάκου και να προβάλλει μερικές αρχές διαφάνειας, λαϊκού ελέγχου, ανοιχτού Δήμου ιδιαίτερα στα ζητήματα της οικονομικής λειτουργίας και των προ-

σλήψεων, προκειμένου να υποστηρίξει τον συνδυασμό του Λαγουδάκου, χωρίς να ζητάει σαν αντάλλαγμα καμία θέση.

Η απόφαση αυτή μπόρεσε να ενώσει την ΛΑΪΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ και να απομονώσει τους διασπαστές του Λαλιωτικού ΠΑΣΟΚ. Ήταν μια απόφαση που στις συγκεκριμένες συνθήκες επέτρεπε τη συνέχιση της Κίνησης και έδινε μια απάντησή της στους εκβιασμούς και στις πιέσεις της Λαλιωτικής κλίκας και του σοσιαλφασισμού.

Η ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Η Οργάνωση στήριξε με τη μεγαλύτερη αποφασιστικότητα το δημοκρατικό μέτωπο. Έδωσε όλη την πάλη της για την νίκη του συνδυασμού και την απομόνωση του σοσιαλφασισμού και της Λαλιωτικής κλίκας.

Η τακτική μας ήταν μέσα από αυτή την εκλογική μάχη ήταν να χτυπηθεί το μπλοκ της καταστροφής τόσο στο Πέραμα όσο και στη Ζώνη. Γι' αυτό σε αυτή τη μάχη μπήκε μπροστά ο ΕΡΓΑΣ.

Κάνοντας ένα πρώτο απολογισμό της δράσης μας μπορούμε να πούμε ότι καταφέραμε να κάνουμε το ζήτημα της ανάπτυξης της Ζώνης ένα κεντρικό ζήτημα της προεκλογικής πάλης, και αποκαλύψαμε πλατεία μέσα στο λαό τους κύριους σήμερα εχθρούς της ανάπτυξης και της δημοκρατίας.

Η πάλη αυτή βοήθησε σημαντικά την Οργάνωση να φτιάξει ένα πλατύ μέτωπο στη γειτονιά για τη σωτηρία της Ζώνης και την ανατροπή του σοσιαλφασισμού στα Συνδικάτα της Ζώνης.

Το ζήτημα αυτό αποκτά μια ιδιαίτερη σημασία μπροστά στις εκλογές του Συνδικάτου Μετάλλου που θα γίνουν στις 7 του Νοέμβρη.

Από την άλλη πλευρά όμως δεν μπορέσαμε να πείσουμε τους εργάτες της Ζώνης να δώσουν την πάλη για την ανατροπή του σοσιαλφασισμού στην γειτονιά και στον Δήμο. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα τη χαμηλή σταυροδότηση του σ. Κ.Λιακόπουλου που συμμετείχε σαν εκπρόσωπος του ΕΡΓΑΣ στον συνδυασμό (35 σταυρούς).

Το γεγονός αυτό είναι αποτέλεσμα της σημερινής κατάστασης της εργατικής τάξης, που αρνείται να δένει τη συνδικαλιστική με την πο-

ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΟΥ ΣΥΝ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Στο κεντρικό μας άρθρο για τη γενική ανάλυση των δημοτικών δεν συμπεριλάβαμε τις εκλογές στους τρεις μεγάλους Δήμους. Δεν το κάναμε επειδή εκεί τα αποτελέσματα δεν έκφρασαν τις γενικές πολιτικές τάσεις και τους μέσους συσχετισμούς που παρατηρήθηκαν σε χοντρικές γραμμές στις φετινές δημοτικές εκλογές.

Αυτό ισχύει βασικά για την Αθήνα όπου η περίπτωση Αβραμόπουλου αλλοιώνει στο δημοτικό επίπεδο τους συσχετισμούς που ισχύουν στο καθαρά πολιτικό επίπεδο. Αυτό φάνηκε με το ότι οι άνθρωποι που ψήφισαν Αβραμόπουλο κατά 40% δεν ψήφισαν ΝΔ στις πολύ πιο αντιπροσωπευτικές κοινοτικά νομαρχιακές εκλογές.

Αυτή η παρατήρηση ωστόσο δεν σημαίνει ότι η ιδιομορφία δεν έχει να κάνει με την πολιτική. Ο Αβραμόπουλος δεν είναι ένας απολίτικος δημαγωγός όπως ισχυρίζονται οι επιπόλαιοι αναλυτές και οι διανοούμενοι της κακιάς ώρας τύπου ΠΑΣΟΚ - ΣΥΝ οι οποίοι ταπεινώθηκαν από την καταβράθρωση της αγαπημένης τους Δαμανάκη.

Ο Αβραμόπουλος είναι όντως ένας ταλαντούχος αστός δημαγωγός και ένας μοναδικός ομορφοποιός. Όμως εκπροσωπεί ένα πολιτικό ρεύμα και στην ουσία και στο στυλ. Αυτό το ρεύμα το εκφράζει έμμεσα, αλλά με σαφήνεια.

Ο Αβραμόπουλος είναι ένας ευρωπαϊός γιος χωροφύλακα.

Σαν τέτοιος έχει απομοιώσει όλες τις εθνικές προκαταλήψεις, σέβεται την κάθε φορά "εθνική γραμμή" καθώς και την ορθοδοξία, όμως τα πρότυπα της λειτουργίας της πόλης και τις πολιτικές μορφές και το στυλ της δράσης του τα δανείζεται από την Ευρώπη. Αυτή η αντίφασή του δεν είναι άσχετη με το ότι είναι φίλος του Πατριαρχείου. Αυτό το τελευταίο σήμερα αποτελεί, κάτω από την ηγεσία του Βαρθολομαίου, ένα σπάνιο μίγμα θρησκευτικής καθυστέρησης και ευρωπαϊκού κοσμοπολίτικου πνεύματος.

Ένας τέτοιος πολιτικός τύπος έρχεται σήμερα σαν λυτρωτής του λαού από τον παλιό πολιτικό κόσμο και τον αυταρχικό πολιτικό του χαρακτήρα, ενώ από την άλλη διατηρεί τις θεμελιακές του προκαταλήψεις. Μετριοπαθής αλλά με κρυφή έπαρση, ευγενικός αλλά καθόλου απλός, ευρωπαϊός αλλά και κληρονόμος του Βυζάντιου, ΚΚΕσ αλλά και ΝΔ, εξόχως πολιτικός αλλά και ακομμάτιστος για χάρη της "πόλης της Αθήνας" ή "του έθνους", αν χρειαστεί, ο Αβραμόπουλος αναδείχθηκε σε ζωντανή λύση για τον διχασμένο, κατακουρασμένο και ανίκανο να καταλάβει τις αιτίες των κομματικών συγκρούσεων μικροαστό. Ο Αβραμόπουλος εκπρο-

σωπεί την αστική θετική πρόταση και την αστική αισιοδοξία σε μια εποχή γενικευμένης αποσύνθεσης. Συμβαίνει μάλιστα σε σχέση με τους σοσιαλφασίστες ο Αβραμόπουλος να εκπροσωπεί την πρόοδο, παρά τους δεσμούς του με την παλιά δεξιά.

Έτσι λοιπόν συνέτριψε και στην ουσία και στη φόρμα τον σοσιαλφασισμό συνασπιστικού τύπου. Ο Συνασπισμός είναι η μικροαστική ευρωπαϊκή μεταμφίεση της χειρότερης αντίδρασης. Μπροστά στον μικροαστικής καταγωγής φιλοευρωπαϊκό αστό που ξέρει να χειρίζεται το μικροαστικό όνειρο, ο κνίτης Συνασπισμός λιώνει. Χάνει το νόημα της ύπαρξής του. Ο Συνασπισμός μπορεί να υπάρχει σαν μοντερνισμός μόνο απέναντι στον Τσοβόλα, δηλαδή απέναντι στον Μπέη. Η τραγωδία του όμως είναι ότι όταν βρεθεί απέναντι στον Μπέη χάνει το μισό ΠΑΣΟΚ που δεν ξεχνάει την κάθαρση του '89. Τότε από την εκσυγχρονιστική "κεντροαριστερά", δηλαδή α-

πό το υπόλοιπο ΠΑΣΟΚ, δεν του μένει τίποτα άλλο από τους ακόλουθους του Λαλιώτη. Σε αυτή λοιπόν την διπλή απογύμνωση του ΣΥΝ και του Λαλιώτη, δηλαδή την απογύμνωσή τους και από τον Αβραμόπουλο και από τον Μπέη, χρωστάμε την πραγματικά μεγαλειώδη συντριβή της Δαμανάκη. Η Αθήνα είχε χώρο μόνο για ανοιχτούς κνίτες. Πραγματικά ο Αυδής πήγε καλά.

Έτσι εκείνο που κλονίστηκε στην Αθήνα είναι η "κεντροαριστερή" πολιτική του ΠΑΣΟΚ, αυτή δηλαδή η δηλητηριώδης διείσδυση του ΣΥΝ για την ηγεμονία μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Αυτή η διείσδυση ωστόσο θα συνεχίζεται όσο θα παραμένει στην εξουσία του ΠΑΣΟΚ ο Λαλιώτης και ο θλιβερός ακόλουθός του Σημίτης. Αυτό το δείχνουν άλλωστε οι υπόλοιποι εκλογικοί συνδυασμοί και τα μέτωπα στη χώρα. Παρ' όλα αυτά το αντικειμενικό χτύπημα που έδωσε ο Αβραμόπουλος σ' αυτή την πολιτική θα επηρεάσει τη συμμα-

χία ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ σε όλη την Ελλάδα.

Ίσως δεν είναι τυχαίο ότι την ίδια στιγμή που συντριβόταν στην Αθήνα η Δαμανάκη, ανέτειλε στη Θεσσαλονίκη ο Βούγιας. Το ιδιαίτερο στη Θεσσαλονίκη δεν είναι η πρωτιά της ΝΔ. Η ΝΔ έχασε τις δυνάμεις της σε σχέση με τον Κοσμόπουλο, ενώ ο Λαζαρίδης πήρε ότι παίρνει πάντα το ΠΑΣΟΚ σε πρώτο γύρο. Το ιδιαίτερο είναι ο Βούγιας επειδή στην περίπτωση του ο ΣΥΝ ντύθηκε Αβραμόπουλος για να νικήσει. Δεν ξέρουμε πόσο κνίτης είναι ο Βούγιας πάντως η μεταμόρφωσή του σε νεανικό ευρωπαϊκό εκσυγχρονιστή δεν είναι εντελώς ανώδυνη για τον ΣΥΝ. Για παράδειγμα, ενώ ο ΣΥΝ κατατροπώθηκε στην Αθήνα δεν μπόρεσε να φωνάξει το "νικήσαμε" στη Θεσσαλονίκη, επειδή ο Βούγιας αμέσως δήλωσε ότι δεν χαρίζει τους ψήφους του σε κανένα κόμμα. Την ίδια στιγμή, για να δείξει τον "υπερκομματικό" του χαρακτήρα δήλωσε ότι εύ-

χεται καλή επιτυχία και στους δύο υποψήφιους της β' Κυριακής (μόνο βέβαια ένας ξετσιπωτός πολιτικός απατεώνας μπορεί να ευχηθεί καλή επιτυχία και στους δύο μοναδικούς αντιπάλους μιας αναμέτρησης). Αυτά σημαίνουν ότι το 15% του Βούγια αποτελεί ταυτόχρονα και ένα βαρίδι στους κατοπινούς πολιτικούς ελιγμούς του ΣΥΝ στη Θεσσαλονίκη. Μεγάλο ποσοστό αλλά δυσκίνητο.

Μπορεί κάποια στιγμή ο σοσιαλφασισμός να βρεθεί μπλεγμένος στις ίδιες του τις μεταμορφώσεις. Με το να διδάσκει πολιτικό κυνισμό και τούμπες θα δημιουργήσει και τους ομορφοποιούς που θα τον αρνηθούν και θα τον ξεπεράσουν. Η ήττα του ΣΥΝ στην Αθήνα κάτι έχει να μας διδάξει πάνω σ' αυτό.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΛΑΛΙΩΤΗ-ΣΥΝ-ΨΕΥΤΟΚΚΕ- ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

ετία, στηρίζοντας τώρα ένα φίλο του αντάρτη του ΠΑΣΟΚ. Την ίδια αλλαγή συμμαχίας κάνει στον Ζωγράφου, ενώ στη Θήβα ανεβάζει στην πρώτη θέση το τσιράκι του Λαλιώτη Κατσιμπάρδη εγκαταλείποντας τον προηγούμενο υποψήφιο του Κοφίνη. Όμως αυτή τη φορά μήτε καταλυτικά στο παιχνίδι των πιο πλατειών μετώπων και ο σκληρός πυρήνας του σοσιαλφασισμού του ψευτοΚΚΕ. Σε ενότιητα με την ΠΟΛΑΝ και τη ΝΔ κατέβασε στο Βόλο από δήμαρχο τον Πιτσιώρη του ΠΑΣΟΚ και έβγαλε τον Κουντούρη της ΝΔ. Αυτό πιθανότατα έγινε σε αντάλλαγμα της αντίστροφης κίνησης που έκανε η ΝΔ στην Καρδίτσα η οποία ψήφισε και έβγαλε δήμαρχο τον υποψήφιο του ψευτοΚΚΕ Τέγο.

Αυτή η αλλαγή των μετώπων ή τα νέα μέτωπα του ψευτοΚΚΕ του ΣΥΝ και του ΔΗΚΚΙ στις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές έχουν επηρεάσει λίγο τον πρώτο γύρο. Όμως στο β' γύρο πρέπει φυσιολογικά να γίνουν καταλυτικά.

Βέβαια θα γίνουν καταλυτικά επειδή η φιλορώσικη κλίκα του ΠΑΣΟΚ (Λαλιώτης - Σκανδαλίδης) απέσπασε από τον θλιβερό

Σημίτη και όλο το ΠΑΣΟΚ τον αναγκαίο όρο για την ηγεμονία των φιλορώσικων δυνάμεων σε αυτόν. Απέσπασε δηλαδή τη θέση ότι στο β' γύρο πρέπει να ψηφιστεί ο "μη συντηρητικός υποψήφιος". Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να ψηφιστεί ο κάθε φορά υποψήφιος του ΣΥΝ ή του ψευτοΚΚΕ ή ο εκλεκτός τους "αντάρτης".

Ενώ δηλαδή οι προηγούμενοι μπορούν να κάνουν και κάνουν ενότιητα σε τόσες περιοχές με τον πιο "συντηρητικό υποψήφιο" ενάντια στις πιο προοδευτικές τάσεις του ΠΑΣΟΚ, το προοδευτικό τμήμα του ΠΑΣΟΚ δεν έχει δικαίωμα να κάνει συμμαχίες με τις πιο προοδευτικές τάσεις της ΝΔ ενάντια σε όλο αυτό το βρώμικο σοσιαλφασιστικό μέτωπο. Αυτή είναι μια παλιά ανακάλυψη του Α. Παπανδρέου. Το περίφημο αντιδεξιό μέτωπο ήταν ένας τρόπος για να γίνεται το ΠΑΣΟΚ όμηρος του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ, που κιόλας από το '85 συνεργαζόταν άνετα με τη δεξιά, χωρίς να γίνονται γι' αυτό και οι ίδιοι δεξιόι στα μάτια του Α. Παπανδρέου.

Το πόσο ισχυρό είναι αυτό το εργαλείο του "μη συντηρητικού υποψήφιο" το είδαμε ζωντανά στην περίπτωση του Περάματος. Εκεί το ΠΑΣΟΚ, που μαζί με τον Νικολαΐδη ήθελε στο β' γύρο να ψηφίσει τον Λαγουδάκο της ΝΔ

ενάντια στον ψευτοΚΚΕ Πατιλινακό, απειλήθηκε από τον Λαλιώτη με διαγραφή.

Αντίστοιχα πράγματα υποθέτουμε θα έχουν γίνει σε όλη την Ελλάδα. Και αυτά γίνονται στο ΠΑΣΟΚ την ώρα που το ψευτοΚΚΕ δηλώνει ότι θα καταψηφίσει στο β' γύρο τους υποψήφιους του "νεοφιλελευθερισμού" δηλαδή θα συμμαχήσει με τους εθνικιστές και όλο το αντιμαστροχίτ σκυλολόι ενάντια στο ΠΑΣΟΚ. Πραγματικά τέτοια αυτοκτονία κόμματος δεν έχει ξαναγίνει.

Μπορεί λοιπόν να φανταστεί κανείς πόσο εύκολο θα είναι σε Λαλιώτη - Καραμανλή- ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ - ΔΗΚΚΙ να προσανατολίσουν τα χτυπήματά τους σε όποιον στόχο επιλέξουν στο β' γύρο διαμορφώνοντας εναντίον του το πιο πλατύ μέτωπο.

Να λοιπόν γιατί ο β' γύρος θα δώσει όλο το καταστάλαγμα των αληθινών πολιτικών συμμαχιών που είναι σήμερα συντριπτικές σε βάρος των δημοκρατικών, δήθεν "νεοφιλελεύθερων", μερίδων της αστικής τάξης. Η αληθινή ιδιομορφία των "τοπικών κοινωνιών" δεν βρίσκεται στο ότι εκεί οι πληθυσμοί διαλέγουν πρόσωπα και όχι κόμματα, αλλά στο ότι εκεί πραγματοποιούνται με τοπικιστικά προσχήματα ή και στα μουλωχτά οι πολιτικές συμμαχίες και τα

μέτωπα που δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν κεντρικά. Τα κόμματα, οι κομματικές φράξιες και τα πολιτικά ρεύματα ζούνε στις τοπικές εκλογές το διονυσιακό όργιο που δεν μπορούν να γευτούν στην κεντρική πολιτική ζωή. Εδώ ο πιο αχαλίνωτος καιροσκοπισμός, ο κυνισμός και η έλλειψη αρχών στα οποία πάντα πρωταγωνιστούν οι φασίστες φτάνουν στην πιο ακραία τους έκφραση και δίνουν στους τελευταίους την υπεροχή.

Στη μελέτη των αποτελεσμάτων της β' Κυριακής θα χρειαστεί να δώσει κανείς έμφαση και να μάθει, αναλύοντας τους ψήφους, όχι αν το ΠΑΣΟΚ, η ΝΔ, οι αντάρτες ή οι ανεξάρτητοι, αλλά ποιο κομμάτι του ΠΑΣΟΚ, ποιο της ΝΔ, τι είδους αντάρτης και τι είδους ανεξάρτητος πήρε ένα Δήμο ή μια Νομαρχία.

Στη μόνη περίπτωση που δεν πρέπει να ψάξει κανείς πολύ είναι στις περιπτώσεις που κερδισμένοι είναι τα λίγο πολύ συμμαχικά κόμματα, τα μικρά δηλαδή σοσιαλφασιστικά κόμματα ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ ΔΗΚΚΙ (η ΠΟΛΑΝ έχει καταντήσει ουσιαστικά ένα μισοδιαλυμένο εξάρτημα της καραμανλικής ΝΔ).

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΜΠΟΡΟΥΝ ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΩΣΟΥΝ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΤΗΣ ΛΑΡΚΟ

Μετά την πρώτη επίσκεψη της ΟΑΚΚΕ στο εργοστάσιο της ΛΑΡΚΟ και την ενημέρωσή της από τους εργάτες σε αυτό, η οργάνωσή μας επισκέφθηκε ξανά το εργοστάσιο και μοίρασε προκήρυξη στους εργαζόμενους εκεί. Η προκήρυξη αυτή έγινε δεκτή με ιδιαίτερη χαρά από τους εργάτες, γιατί έβλεπαν για πρώτη φορά ένα κόμμα να τους συμπαραστέκεται ανοιχτά στο δίκαιο αγώνα τους για το κράτημα του εργοστασίου. Έτσι όχι μόνο η προκήρυξη αλλά και η ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ διαβάζονταν με ιδιαίτερη προσοχή. Το μοίρασμα έγινε κατά τη διάρκεια της αλλαγής των βαρδιών.

Από τις συζητήσεις που η αντιπροσωπεία της οργάνωσης είχε πριν, κατά και μετά το μοίρασμα, με τους εργάτες βγήκε το συμπέρασμα ότι οι εργαζόμενοι είναι αποφασισμένοι να κρατήσουν τη βιομηχανία απέναντι στους σαμποταριστές με νύχια και με δόντια.

Πραγματικά η θέληση της εργατικής τάξης να κρατήσει ζωντανή τη βιομηχανία σε αυτή τη χώρα και να υπερασπίσει την ίδια της την ύπαρξη, εκφραζόταν με τον πιο ανάγλυφο τρόπο στα αποφασισμένα πρόσωπα των εργατών της ΛΑΡΚΟ.

Σε αντίθεση με τους εργαζόμενους στο εργοστάσιο ορισμένοι κάτοικοι του γειτονικού χωριού Λάρουνα φαίνεται ότι αντιδρούν στη λειτουργία του εργοστασίου κυρίως για τουριστικούς λόγους. Είναι υποχρέωση του σωματείου των εργαζομένων να πείσει και αυτούς τους λίγους που αντιδρούν για τη σημασία της ΛΑΡΚΟ. Διότι το εργοστάσιο δε δίνει ζωή μόνο στους εργαζόμενους σε αυτό, αλλά και σε όλη τη γύρω περιοχή διότι οι εργαζόμενοι μένοντας στα γύρω χωριά καταναλώνουν τα προϊόντα που παράγουν ή πωλούν οι άλλοι επαγγελματίες (έμποροι, καταστηματάρχες, καφενεία κλπ).

Οι μέρες που απομένουν έως το Νοέμβρη που θα λήξει η τωρινή άδεια ρίψης των απορριμμάτων στη θάλασσα και θα πρέπει να ανανεωθεί ξανά είναι κρίσιμες. Πρέπει το σωματείο και οι εργαζόμενοι να είναι σε κατάσταση αγωνιστικής ετοιμότητας και να προσπαθήσουν να φτιάξουν το πλατύτερο δυνατό μέτωπο όχι μόνο με τους κάτοικους όλων των γύρω χωριών αλλά και με άλλα εργοστάσια που αντιμετωπίζουν παρόμοια προβλήματα και απειλούνται να κλείσουν.

Μόνο η ενότητα της εργατικής τάξης μπορεί να κρατήσει τη βιομηχανία σε αυτή τη χώρα και να τη διατηρήσει ζωντανή.

Δημοσιεύουμε παρακάτω την προκήρυξη που μοίρασε η ΟΑΚΚΕ στη ΛΑΡΚΟ:

ΟΧΙ ΣΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΝΑ ΔΟΘΕΙ ΝΕΑ ΑΔΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΣΚΟΥΡΙΑΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Εργάτες και εργαζόμενοι στο εργοστάσιο της ΛΑΡΚΟ,

Η ΟΑΚΚΕ, Οργάνωση για την Ανασυγκρότηση του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ελλάδας, χαιρετίζει τον αποφασιστικό αγώνα σας για να μην κλείσει το εργοστάσιο της ΛΑΡΚΟ ενάντια στην αντιδραστική συμμορία της Γκρίνιπς.

Με τον αγώνα σας αυτό αποδειχεται για μια ακόμα φορά πως είναι η εργατική τάξη και οι εργαζόμενοι, που από τα ίδια τους τα ταξικά συμφέροντα, παίρνουν πρωστά για να υπερασπίσουν την βιομηχανική ανάπτυξη, ενάντια στις δυνάμεις του αντιβιομηχανικού μεσαίου, της ανεργίας, της οπισθοδρόμησης και της βαρβαρότητας.

Η πρόοδος στα σύγχρονα πολιτισμένα έθνη μετριέται με την ανάπτυξη της βιομηχανίας. Και αυτή η ανάπτυξη είναι η βάση για την πολιτική ανεξαρτησία, την λαϊκή ευημερία και τον πολιτισμό.

Η Ελλάδα είναι μια πλούσια χώρα και διαθέτει όλες τις εσωτερικές προϋποθέσεις που είναι ικανές να την οδηγήσουν στην πρόοδο και τον λαό της στη προκοπή. Όμως, τόσο στην πολιτική όσο και στην οικονομία, υπάρχουν αντιδραστικές δυνάμεις που επιδιώκουν με μανία το βιομηχανικό ξεχαρβάλωμα, το φασισμό και τον πόλεμο.

Αυτές οι δυνάμεις για δύο περίπου δεκαετίες έχουν εξαπολύσει μια καταστροφική επίθεση ενάντια στη βιομηχανία ιδιαίτερα ενάντια στη βαριά βιομηχανία και τα μεγάλα έργα υποδομής που αποτελούν τη ραχοκοκαλιά της, και έχουν καταφέ-

ρει σε μεγάλο βαθμό το στόχο τους. Οι μορφές που παίρνει το συνειδητό βιομηχανικό και παραγωγικό σαμποτάζ είναι:

Πρώτο, η κρατικοποίηση ενός εργοστασίου και ύστερα το φόρτωμά του με υπεράριθμους που πληρώνονται από την επιχείρηση και όχι από το κράτος. Αυτή η ταχτική συνδυάζεται συνήθως με σταμάτημα του μηχανολογικού εκσυγχρονισμού, πιστωτική ασφυξία, πτώση των κρατικών παραγγελιών στο δοσμένο εργοστάσιο και ασύμφωνες συμφωνίες παραγωγής (αυτή η δέσμη "ταχτικών" χρησιμοποιήθηκε για το χτύπημα των Ναυπηγείων, της ΠΥΡΚΑΑ, της ΕΒΟ, της Πειραιϊκής-Πατραϊκής, Σκαλιττήρη κλπ).

Δεύτερο: Οι εκστρατείες δόθηκαν ενάντια στη μόλυνση και την προστασία της φύσης. Με αυτόν τον τρόπο ματαιώθηκε το πετροχημικό εργοστάσιο στο Μεσολόγγι και πετάχτηκαν οι μηχανές του που είχαν αγοραστεί, ακυρώθηκε το έργο του Αχελώου, εμποδίστηκε η επέκταση της Πετρόλα και η εγκατάσταση παραγωγής ρεύματος στη Δράμα, την Κρήτη και αλλού, εμποδίζεται η επένδυση της μεταλλουργίας χρυσού στη Χαλκιδική, κλείνουν το εργοστάσιο Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα και ματαιώθηκαν εκατοντάδες και χιλιάδες μικρότερες βιομηχανικές επενδύσεις.

Τρίτο: Τα ταξικά προσχήματα, ιδιαίτερα με το σύνθημα "καμιά απόλυση". Έτσι έχουν κλείσει την Ιζόλα και την Πιρέλι. Με αυτή τη μέθοδο κλείνουν τα εργοστάσια που βρίσκονται σε φάση ύφεσης ή αναδιάρθρωσης. Το εργατικό κίνημα ήταν πάντα ενάντια στις απολύσεις, αλλά έπαιρνε πάντα υπόψη του την κατάσταση μιας επιχείρησης και τη

γενική κατάσταση της αγοράς προκειμένου να προσδιορίσει τις μορφές πάλης και τις απαιτήσεις του. Στην περίπτωση των απολύσεων για παράδειγμα δεν διεκδικεί μόνο από την επιχείρηση αλλά απαιτεί και από το κράτος, δηλαδή από το συλλογικό κεταλιστή, να μοιραστεί το βάρος της μισθοδοσίας ή των αποζημιώσεων ή των επιδομάτων κλπ.

Πέρα από τις παραπάνω βασικές μεθόδους χρησιμοποιείται και κάθε άλλο πρόσχημα, όπως ο τουρισμός, η σοβινιστική αρχαιοπληξία (αρχαιολογικοί χώροι ή χώροι αρχαιολογικού ενδιαφέροντος), ο κάλπικος αντιιμπεριαλισμός (χτύπημα των ξένων επενδύσεων, μη απορρόφηση κοινοτικών κονδυλίων).

Κυρίαρχη θέση στη δεύτερη μορφή κατέχει το αντιδραστικό απόσπασμα της Γκρίνιπς, μιας οργάνωσης που φαινομενικά είναι πάνω από κόμματα και οργανώσεις. Η οργάνωση αυτή με συγκροτημένο στρατιωτικό τρόπο, επιτίθεται ενάντια σε εργοστάσια που έχουν προβλήματα και απαιτεί το κλείσί τους. Διαθέτει τεράστια υλικοτεχνική υποδομή (σκάφη, ειδικό εξοπλισμό κλπ) αλλά και ειδικά εκπαιδευμένα επαγγελματικά στελέχη. Ειδικά στη χώρα μας αυτή η οργάνωση είναι στενά δεμένη με το βιομηχανικό σαμποτάζ που κάνουν ορισμένες πολιτικές δυνάμεις. Χρησιμοποιεί τις περισσότερες φορές ψεύτικα επιστημονικά στοιχεία, όπως στη δική σας περίπτωση, προσπαθώντας να πείσει για την αλήθεια των ισχυρισμών της. Είναι χαρακτηριστικό ότι η μεγαλύτερη διάσπαση της, σε παγκόσμιο επίπεδο, έγινε την εποχή των γαλλικών πυρηνικών δοκιμών στη Μορούροά όταν αποκαλύφθηκαν τα νέματα που

η οργάνωση αυτή έλεγε για να δικαιολογήσει τις ενέργειές της.

Αντιβιομηχανικά κινήματα της μικροαστικής οικολογίας, των καθυστερημένων τμημάτων της εργατικής τάξης, των γραφειοκρατών, των σοβινιστών, των αρχαιοπληκτών και των εχθρών της προόδου γενικά υπάρχουν σε όλο τον κόσμο. Η διαφορά είναι ότι στη χώρα μας αυτά τα κινήματα δεν ξεκινάν από τα κάτω, εκφράζοντας μισοκαθυστερημένες πλευρές της κοινωνίας, αλλά ξεκινάνε από πάνω, δηλαδή από ισχυρά τμήματα του πολιτικού καθεστώτος και έχουν τη βοήθεια του κράτους ή τμημάτων του κρατικού μηχανισμού.

Το πολιτικό μπλοκ που εκτελεί μεθοδικό βιομηχανικό σαμποτάζ στη χώρα μας αποτελείται από το ψευτοΚΚΕ, το ΣΥΝ και την τάση Λαλιώτη-Σκανδαλίδη μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Αυτή η τελευταία τάση που λειτουργούσε πάντα κάτω από την καθοδήγηση του Α. Παπανδρέου, αποτελούσε και αποτελεί τον κυβερνητικό και κρατικό προστάτη των αντιβιομηχανικών κινήματων που καθοδηγούνται και οργανώνονται κυρίως από το ψευτοΚΚΕ. Το εύρος των κινήματων που εξαπολύει αυτό το μπλοκ αυξάνεται από τις πολιτικές του συμμαχίες, περιστασιακές ή όχι, με άλλα τμήματα του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ.

Γιαυτό και ενώ ο αγώνας εδώ είχε πάρει μια ιδιαίτερα οξυμένη μορφή κανείς από τους βουλευτές των κομμάτων δεν ήρθε για να δηλώσει την υποστήριξή του σε αυτόν.

Ενώ όλο και περισσότερο οι αντιβιομηχανικές πολιτικές δυνάμεις γίνονται αντιληπτές από το λαό, δεν γίνεται αντιληπτή η αιτία και ο στόχος της πολιτικής τους.

Εδώ και αρκετά χρόνια η ΟΑΚΚΕ έχει αποκαλύψει ότι πίσω από αυτή την πολιτική βρίσκεται η στρατηγική της ρώσικης υπερδύναμης στη χώρα μας. Όπως προηγούμενα στην εποχή της ηγεμονίας του στην Ελλάδα ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έτσι και σήμερα ο ρώσικος νεοτσαρικός ιμπεριαλισμός θέλει τη βιομηχανική υπανάπτυξη της Ελλάδας. Η Ρωσία θέλει μια Ελλάδα ξεκομμένη από τη διαδικασία της ευρωπαϊκής βιομηχανικής ανάπτυξης για να την χρησιμοποιήσει σαν εξάρτημα στα πολεμικά της σχέδια στα Βαλκάνια και τη Μέση Ανατολή ενάντια στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Πολλοί προβάλλουν την άποψη ότι η Ρωσία είναι αδύναμη. Η αλήθεια είναι ότι μόνο ο ρώσικος λαός υποφέρει, ενώ η πάμπλουτη κρατικοχρηματιστική ολιγαρχία συντηρεί μια πελώρια και σύγχρονη στρατιωτική και διπλωματική μηχανή. Αυτή η υπερδύναμη διεισδύει στην Ελλάδα κυρίως χάρη στην ελληνοτουρκική αντίθεση που την όριζε επιδέξια για δεκαετίες με άμεσο στόχο να εξασφαλίσει τη διόδο το στόλου της από τα στενά καθός και τα αγκυροβόλια της στο Αι-

γαίο.

Είναι η ρώσικη στρατηγική που βρίσκεται σήμερα πίσω από όλο αυτό το μαύρο μέτωπο της μεσαιωνικής πολιτικής ορθοδοξίας, του αντιευρωπαϊσμού των φασιστών (που κάποτε ήταν δυτικόφιλοι) και του κάλπικου αντιιμπεριαλισμού. Μέσα σε αυτήν εντάσσεται και η πρακτική της Γκρίνιπς τόσο σε παγκόσμιο επίπεδο, όσο και στη χώρα μας. Είναι χαρακτηριστική η εκστρατεία ενάντια στα ευρωπαϊκά πυρηνικά εργοστάσια παραγωγής ενέργειας ή ενάντια στο πυρηνικό οπλοστάσιο της Ευρώπης για την προστασία της από τη ρώσικη απειλή.

Εργάτες, εργαζόμενοι,

Πάλι για την υπεράσπιση της βιομηχανίας, σημαίνει αποκάλυψη αυτών των αντιδραστικών δυνάμεων και εκτόπισή τους από την πολιτική και οικονομική εξουσία. Διαφορετικά όχι μόνο η βιομηχανία θα σοριαστεί σε ερείπια και η χώρα θα γυρίσει στον μεσαίωνα, αλλά η πλήρης κυριαρχία αυτών των δυνάμεων θα φέρει τον πιο μαύρο φασισμό για λογαριασμό των νεοτσαρικών της Ρωσίας και η χώρα θα γνωρίσει τη φρίκη ενός άδικου πολέμου με την Τουρκία. Ο αγώνας για το κράτημα των εργοστασίων γίνεται έτσι αγώνας με τεράστια σημασία, όχι μόνο για το ψωμί και τη δουλειά, αλλά για την ανεξαρτησία, τη δημοκρατία και την ειρήνη. Ιδιαίτερα ο δικός σας αγώνας για το κράτημα του εργοστασίου είναι σήμερα ζήτημα τεράστιας σημασίας όπου κρίνεται σε μεγάλο βαθμό η παραπέρα δημοκρατική και ειρηνική εξέλιξη της χώρας.

Μια τέτοια επίθεση δεν μπορεί παρά να αντιμετωπιστεί ενιαία από το εργατικό και δημοκρατικό κίνημα. Κάθε συνδικαλιστικός και δημοκρατικός φορέας πρέπει να πάρει ανοιχτά θέση υπέρ του εργοστασίου και να καταγγείλει τις βαρβαρότητες της Γκρίνιπς. Κόντρα σε αυτή την επίθεση, όλο και πιο πολύ εργατικές και δημοκρατικές δυνάμεις κατανοούν την σημασία της κοινής οργανωμένης άμυνας. Οι εργάτες στα ναυπηγεία της Ελευσίνας και του Σκαρμαμαγκά μέσα από πολύπλοκους αγώνες κόντρα στους ίδιους εχθρούς κράτησαν τα εργοστάσια. Το ίδιο στα Λιπάσματα στη Δραπετσώνα του Πειραιά, όπου αυτή τη στιγμή βρίσκεται σε εξέλιξη η μάχη για το κράτημα του εργοστασίου.

Εργάτες, εργαζόμενοι,

Μέσα από αυτούς τους αγώνες φαίνεται για μια ακόμα φορά πως το νέο εργατικό κίνημα που βγαίνει μέσα από τις συγκρούσεις με τους σαμποταριστές σε όλα τα επίπεδα, είναι το μόνο βαθύ πατριωτικό κίνημα, αυτό που μπορεί να βάλει την σφραγίδα του στις πολιτικές εξελίξεις.

Η ΟΑΚΚΕ παρά το γεγονός ότι δεν διαθέτει ντόπιες οργανωμένες δυνάμεις, στέκεται αποφασιστικά στο πλευρό σας, κατανοώντας βαθιά την σημασία αυτού του αγώνα. Είμαστε σίγουροι, πως ενωμένες οι δυνάμεις του δίκιου και της αλήθειας θα θριαμβεύσουν. Πως ο εργαζόμενος λαός μέσα από τους αγώνες του θα είναι αυτός που θα πει την τελευταία λέξη.

Πως το εργοστάσιο θα συνεχίσει να λειτουργεί και να αποτελεί πηγή ζωής και πολιτισμού για την περιοχή αυτή της χώρας μας.

ALBANIA

ΠΑΝΤΕΛΙ ΜΑΪΚΟ: ΜΙΑ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΦΑΤΟΣ ΝΑΝΟ

Όταν στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας γράφαμε ότι <<τρίζει η καρτέλα του Νάνο>>, και σε μας τους ίδιους ήταν δύσκολο να πιστέψουμε πως η πτώση του θα ερχόταν τόσο γρήγορα (στις 28 Σεπτέμβρη). Μετά όμως την πρώτη χαρά είναι σωστό να ακολουθεί η περίσκεψη.

Στα πλαίσια λοιπόν αυτού του άρθρου θα προσπαθήσουμε να ερμηνεύσουμε το χαρακτήρα αυτής της πτώσης, καθώς (και αυτό είναι το κυριότερο) και το χαρακτήρα της νέας αλβανικής κυβέρνησης υπό τον Παντελή Μαϊκό, ανώτατο στέλεχος του Σοσιαλιστικού (διάβαζε: σοσιαλφασιστικού) Κόμματος από τα γενοφάσκια του.

Η άνανδρη και απρόκλητη δολοφονία του υπαρχηγού του Μπερίσα Ατζέμ Χαϊντάρι φαίνεται πως άνοιξε τους ασκούς του Αιόλου για την κυβέρνηση Νάνο και έφερε στην επιφάνεια προϋπάρχουσες αντιθέσεις και συγκρούσεις ανάμεσα στα κόμματα που συγκροτούσαν την πεντακομματική κυβέρνηση συνασπισμού υπό την κυριαρχία του ΣΚ. Για την εκδήλωση τέτοιων αντιθέσεων είχαμε γράψει επίσης στο προηγούμενο άρθρο μας. Φαίνεται πως οι αντιθέσεις αυτές οξύνθηκαν στο έπακρο με τη δολοφονία και τη δημοκρατική αντίσταση του αλβανικού λαού, όπως αυτή εκδηλώθηκε στις καθημερινές διαδηλώσεις στις οποίες καλούσε το Δημοκρατικό Κόμμα.

Έτσι, ενώ ο Νάνο αρχικά νόμιζε πως θα μπορούσε κι αυτή τη φορά να “απορροφήσει” τους κραδασμούς (εσωτερικούς -ακόμα και μέσα στο κόμμα του- και διεθνείς) που προκάλεσε η δολοφονία του Χαϊντάρι προχωρώντας σε ανασχηματισμό (στον οποίο, φυσικά, θα χρησιμοποιούσε ως εξιλαστήρια θύματα αντιπάλους του πετώντας του από την κυβέρνηση και αντικαθιστώντας τους με πιο δικούς του), τελικά δεν του βγήκε.

Η πιο χαρακτηριστική σύγκρουση εκδηλώθηκε με τον υπουργό Εσωτερικών και Δημόσιας Τάξης Περικλή Τέτα (στέλεχος του κόμματος Δημοκρατική Συμμαχία), που υπέβαλε την παραίτησή του δηλώνοντας πως δεν είναι πλέον σε θέση να συνεργαστεί «με μια διεφθαρμένη και ανίκανη πολιτική ηγεσία» και κατηγορώντας ευθέως το Σοσιαλιστικό Κόμμα και τους εταίρους του στην κυβέρνηση του πεντακομματικού συνασπι-

σμού. Ο Τέτα αρνιόταν επίμονα, στα πλαίσια του ανασχηματισμού, να εγκαταλείψει το υπουργείο του. Προφανώς ο Νάνο ήθελε να τοποθετήσει εκεί κάποιον πιο έμπιστο.

Το πόστο του υπουργού Εσωτερικών και Δημόσιας Τάξης στην Αλβανία είναι ίσως το σημαντικότερο μετά απ’ αυτό του πρωθυπουργού, γιατί αυτός έχει να αντιμετωπίσει το ογκούμενο κύμα λαϊκής δυσαρέσκειας απέναντι στην κυβέρνηση και να κάνει όλη τη “βρώμικη δουλειά”. Έτσι, ο Νάνο δήλωσε αδυναμία να προχωρήσει στον ανασχηματισμό και παραιτήθηκε.

Πρόκειται καταρχήν για μια νίκη του δημοκρατικού κινήματος στην Αλβανία και, απ’ αυτήν την άποψη, η παραίτηση Νάνο ήταν κάτι θετικό για την πολύπαθη γειτονική χώρα. Ωστόσο, οι εξελίξεις που επακολούθησαν ήρθαν να αποκαλύψουν τις πραγματικές διαστάσεις της νίκης αυτής.

Ο ίδιος ο Μπερίσα στις πρώτες του δηλώσεις «έδειχνε», όπως χαρακτηριστικά γράφτηκε, «να παρακολουθεί “μουδιασμένος” την ξαφνική τροπή των πραγμάτων» (Ελευθεροτυπία, 30 Σεπτέμβρη). Για κακή του τύχη, όμως, η παραίτηση του Νάνο φαίνεται πως, πέρα απ’ τ’ άλλα, στόχο έχει και την πολιτική περιθωριοποίηση του ίδιου: «Πολλοί υποστηρίζουν ότι ο Μπερίσα, αποδυναμωμένος από το σύνθημα της παραίτησης του Νάνο που χρησιμοποιούσε εδώ και πάνω από ένα χρόνο, θα δυσκολευτεί πολύ να επιμείνει σε μια συνέχεια της αναταραχής και ότι αυτή μπορεί να προκαλέσει, οπότε δεν αποκλείεται να ακολουθήσει τα βήματα του πολιτικού του αντιπάλου και να

αποχωρήσει από την πολιτική. Χαρακτηριστικά, ξένος διπλωμάτης στα Τίρανα δήλωνε χθες το βράδυ ότι ο Μπερίσα θα διαπιστώσει σύντομα πως δεν έχει άλλη επιλογή από το να φύγει, αφήνοντας το Δημοκρατικό Κόμμα να μπει σε ένα δημοκρατικό δρόμο» (στο ίδιο).

Όσοι όμως τα υποστηρίζουν αυτά ξεχνούν μια βασική “λεπτομέρεια”: ο Νάνο παραιτήθηκε από πρωθυπουργός, αλλά όχι και από την ηγεσία του Σοσιαλιστικού Κόμματος. Και, βέβαια, δεν είδαμε καμιά “διεθνή κοινότητα” να διαμαρτύρεται γι’ αυτό... Ζητάνε λοιπόν, χωρίς ντροπή, από τον Μπερίσα να κάνει “ό,τι κι ο Νάνο”, τη στιγμή που ο Νάνο ουδέποτε αποσύρθηκε από την πολιτική ζωή της Αλβανίας. Ίσα-ίσα, τώρα θα κυβερνάει από τα παρασκήνια μέσω του δικού του Μαϊκό.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥ ΒΗΜΑΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΥΝ ΤΟ ΜΑΪΚΟ

Η ανακοίνωση της παραίτησης Νάνο συνοδεύεται από μια άλλη: ότι ο νέος υποψήφιος που υποστηρίζει το ΣΚ θα ήταν ο μέχρι τότε γενικός γραμματέας Παντελής Μαϊκό, 31 χρονών. Πρόκειται για έναν άνθρωπο από την αρχή ενταγμένο στο Σοσιαλιστικό Κόμμα και ο οποίος πέρασε όλα τα στάδια στελεχικής ανόδου στο κόμμα: πρόεδρος της νεολαίας, εκτελεστικό όργανο, γενικός γραμματέας το 1997. Εξάλλου, «θεωρείται η καλύτερη παρουσία για τις απαιτήσεις της διεθνούς κοινότητας», όπως χαρακτηριστικά γράφτηκε. Αυτό, όπως έχει αποδείξει πια η εμπειρία χρόνων, θεωρείται απαραίτητη προϋπόθεση για το σοσιαλφασισμό: πάντα ο “ρώσος” πρέπει να είναι αποδεκτός από τη Δύση, για να μπορεί να “παίζει” μ’ αυτήν, να την αποκοιμίζει και να περνάει ανενόχλητος τη γραμμή του. Παράλληλα, αξίζει να σημειώσουμε εδώ πως «από την αρχή ο ίδιος ήταν μεταξύ εκείνων που πρότειναν μια στρατιωτική επέμβαση της Ατλαντικής Συμμαχίας (στο Κόσοβο)» (Ελ., 3-10).

Ποιες ήταν λοιπόν οι πρώτες του κινήσεις και, κυρίως, σε

ποια κατεύθυνση κινήθηκε; Ας αφήσουμε πάλι να μιλήσει ο φιλικός τους αστικός Τύπος: «Στο σχηματισμό της νέας κυβέρνησης ο Μαϊκό προσπαθεί να ακολουθήσει τον προγραμματισμό που είχε κάνει γι’ αυτό ο προκάτοχός του Φατός Νάνο» (Ελ., 1 Οχτώβρη).

Ο Μπερίσα εντωμεταξύ συνέρχεται, καταλαβαίνει την κομπίνα και επαναλαμβάνει την αξίωση για παραίτηση όλης της κυβέρνησης και προσφυγή στις κάλπες. Κάτι όμως έχουν ψυλλιαστεί και οι Ιταλοί και το υπουργείο τους των Εξωτερικών, που μέσω της εφημερίδας Ρεπούμπλικα αποκαλύπτει πως ο Νάνο ποτέ δεν ήταν αγαπητός στην Ιταλία, πως έχουν ακόμη αρκετές επιφυλάξεις για την επιλογή Μαϊκό, για τον οποίο αναφέρουν: «Σοσιαλιστής και πιστός στο Νάνο».

Στην προσπάθεια του Μαϊκό να βάλει παντού τους δικούς του αντιδρούν τα άλλα κόμματα: το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα δε θέλει την αντικατάσταση του δικού του υπουργού Δημόσιων Έργων και Μεταφορών με κάποιον της επιλογής του Μαϊκό.

Τελικά, η νέα κυβέρνηση σχηματίζεται στις 2 Οχτώβρη μετά από “συμβιβασμούς”. Ακούστε πως χαρακτηρίζει τις κυβερνητικές αλλαγές ένας φανατικός αντιμπεριστικός αρθρογράφος της Ελευθεροτυπίας, ο Τάκης Διαμαντής: «Οι αλλαγές αυτές βεβαίως ήταν εκείνες ακριβώς που ήθελε να κάνει και ο Φατός Νάνο. Μόνο που δεν μπόρεσε, γι’ αυτό και υποχρεώθηκε να παραιτηθεί» (4-10).

ΟΙ ΘΛΙΒΕΡΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

Είναι ολοφάνερο λοιπόν που το πάει ο Μαϊκό, και μάλιστα με τις ευλογίες των Αμερικάνων, οι οποίοι (ιδιαίτερα υπό

την ηγεσία Κλίντον) για άλλη μια φορά έδειξαν τον άθλιο χαρακτήρα τους υποστηρίζοντας τις οβιδιακές μεταμορφώσεις του σοσιαλφασισμού στην Αλβανία και παρέχοντάς του αφειδώς την πολιτική τους στήριξη.

Αυτό φάνηκε όταν ο Μαϊκό, παίζοντας το γνωστό παιχνίδι του σοσιαλφασισμού “κάντε ό,τι λέω αλλιώς παραιτούμαι”, απέσπασε τη στήριξή τους μετά βαιτών και κλάδων: «Με παραίτηση όμως απείλησε δύο φορές και ο νεαρός πρωθυπουργός Παντελί Μαϊκό, όταν άρχισαν να γίνονται αφόρητες οι πιέσεις που δεχόταν για τη σύνθεση της κυβέρνησής του. Τη δεύτερη φορά μάλιστα φαινόταν τόσο πολύ αποφασισμένος να πραγματοποιήσει την απειλή που διατύπωσε, ώστε χρειάστηκε να μεταβεί εκτάκτως στο πρωθυπουργικό γραφείο η πρέσβειρα των ΗΠΑ στα Τίρανα Μαρίζα Λίνο για να τον μεταπείσει...» (Βήμα, 4-10).

Και ενώ με το Μαϊκό έκανε αγαπούλες, στον Μπερίσα απηύθυνε απειλές: «Ο διεθνής παράγοντας αυτή τη φορά δεν πρόκειται να μείνει με σταυρωμένα χέρια. Την προειδοποίηση που του απηύθυνε την περασμένη Τρίτη η αμερικανίδα πρέσβειρα στα Τίρανα κ. Λίνο, ζητώντας του να παραμείνει στο περιθώριο της πολιτικής, ιδίως τώρα, μετά την παραίτηση Νάνο, πρέπει να την έλαβε σοβαρά υπόψη του. Ο ίδιος πλέον γνωρίζει την απόφαση της Διεθνούς Κοινότητας να τον απομακρύνει από το πολιτικό προσκήνιο, έστω και χωρίς τη θέλησή του, προκειμένου να επέλθουν η ομαλότητα και η ηρεμία στην ταλαίπωρη χώρα» (στο ίδιο).

Να λοιπόν που οι Αμερικάνοι υφεσιακοί ανακάλυψαν ποιος σκότωσε το Χαϊντάρι... Η δημοκρατία στην Αλβανία έχει πολύ δρόμο να διανύσει ακόμη.

**Αγαπητοί αναγνώστες της Ν.Ανατολής,
Μας συγχωρείτε που δεν βγάλαμε την εφημερίδα στην ώρα της το Σάββατο 10 Οκτώβρη. Το βασικό πρόβλημα ήταν ότι οι σύντροφοί μας της Συντακτικής ήταν φορτωμένοι με πολύ πρακτική εκλογική δουλειά στο Πέραμα και στη Δραπετσώνα. Πάντως εκτιμήσαμε σα θετικό σημείο μιας αναβολής κατά δύο-τρεις μέρες το ότι θα υπήρχαν οι εκτιμήσεις για τις εκλογές της πρώτης Κυριακής. Το επόμενο φύλλο θα κυκλοφορήσει το Σάββατο 24 Οκτώβρη**

